

› ZEVENENZEVENTIG ‹

De vampier krijst. Zijn ogen gloeien als vuur. Met een ruk schiet de jongen overeind. Zijn armen en benen verstrikt in het dekbed, dat om hem heen is gewikkeld. Bleek gezicht, sluike, zwart haar. In zijn linkeroor glinstert een gouden ringetje. Slaperig kijkt hij om zich heen. Even ziet hij nog allerlei beelden op de muren van zijn kamer. Alsof daar een film geprojecteerd wordt. Rare droom was dat. Daarin was Liselore een volwassen vrouw. Een juf, zelfs. Huh, wat een nachtmerrie! Hij geeft de vampierwekker een dreun, draait zich om en slaapt weer verder. Doodstil is het in de kamer, waar de ochtendschemering langzaam binnensijpelt en grote, harige nepspinnen en bijna echte slangen zichtbaar worden. Borstbeelden van Dracula, het Monster van Frankenstein en de Wolfman staren vanaf hun plank zwiingend naar de slaper, onder zijn dekbed met doodskistafbeelding.

Opnieuw gilt de vampierwekker. De hand van de jongen schiet tevoorschijn, zweeft aarzelend boven de wekker. Dan gaat hij rechtop zitten en kijkt naar de wekker.

‘Shit, zo laat al.’

Hij legt de vampier het zwijgen op en springt uit bed.

Vlug kleedt hij zich aan.

Even later zit hij aan de keukentafel. Hij schrokt zijn boterhammen zo snel mogelijk naar binnen.

‘Proef je nog wel iets, Onnoval?’ zegt Sok. Sok plukt aan zijn onversterkte bas, die hij zelfs op dit vroege uur al bij zich heeft. Zijn motto is: Het is nooit te vroeg om te repeteren. Of te laat... Sok is bijna vijftig en hoopt nog altijd op de grote doorbraak met zijn band Rock Met Mayonaise (RMM).

In de deuropening verschijnt een gedaante in ochtendjas, met palet en penselen.

Iemand wil al heel vroeg gaan schilderen, blijkbaar.

‘Zo! Heb je haast, Onnoval?’

Onnoval knikt met volle mond.

‘School.’

Gerda glimlacht met een verbaasde blik.

‘Sinds wanneer wil jij zo vroeg naar school? Meestal moet ik je uit je bed sleuren. Je hebt nooit zin om dat griezelhok van je te verlaten. Dus er moet wel iets bijzonders aan de hand zijn.’

Onnoval haalt zijn schouders op en neemt snel een slok thee.

Gerda leunt tegen de deurpost.

‘Is er iets wat ik moet weten, jochie? Heb je soms iets uitgevreten?’

Onnoval doet alsof hij de vraag niet eens hoort.

‘Oké, dan niet.’

Gerda haalt haar schouders op en loopt hoofdschuddend de gang in, naar haar atelier. Maar opeens blijft ze staan, draait om en loopt terug naar de keuken.

‘Wacht eens! Heeft het iets met een meisje te maken? Dat

kun je gerust zeggen, hoor.'

Nog steeds geeft Onnoval geen antwoord. Er zijn nu eenmaal vragen waarop een jongen gewoon geen antwoord wil geven.

'Ja! Zie je wel. Een meisje. Ben je verliefd, of zo?'

Hulpzoekend kijkt Onnoval naar Sok. Help me dan. Laat haar alsjeblieft ophouden met dat gevraag, probeert hij door te seinen. Maar Sok strijkt door zijn halflange, geblondeerde kapsel en plukt aan zijn basgitaar alsof zijn leven ervan afhangt. Zijn antenne staat uit.

Gerda legt haar verfspullen neer en komt de keuken in.

'Kom op, jochie, vertel, vertel.'

Onnoval zucht.

'Ik moet gewoon op tijd op school zijn. Da's alles. Er komt een beroemde schrijver op bezoek. Om te vertellen over zijn boeken. Da's heel interessant. Ik wil later zelf ook schrijver worden, dat weten jullie toch.'

Gerda knikt.

'Waarom zeg jij het nou niet gewoon tegen ons, Onnoval? Jij wil schrijver worden? Dan moet je ook over je gevoelens durven schrijven, hoor. Anders nemen ze je niet serieus. Dus: ben je verliefd, of niet?'

Onnoval schudt zijn hoofd en knijpt zijn ogen dicht.

'Zie je wel. Ik wist het wel,' roept Gerda. 'Ik wil geen geheimen in dit huis, jochie. We vertellen elkaar alles, eerlijk. Anders...'

Gerda pakt haar verfspullen op.

'Anders breng ik jou terug. Naar waar ik je gevonden heb...'

Ze glimlacht even en gaat weer op weg naar haar atelier.

Onnoval kijkt haar zwijgend na. Dat meent ze niet echt, denkt hij. Dat zegt ze altijd alleen maar om mij te plagen.

Hij zoekt steun bij zijn pleegvader. Maar Sok is ver weg met

zijn gedachten.

‘Ik, eh, ga maar eens effe in het hok repeteren, jongen. Anders worden we nooit beroemd met de band.’

Hij pakt zijn basgitaar en loopt de keuken uit, terwijl hij een onduidelijk deuntje neuriet.

Dan is het stil. Onnoval zit alleen in de keuken met het zwijgende meubilair.

Plotseling klinkt er luid gekras, als een keihard hatelijk gelach. Onnovals blik schiet naar het keukenraam. Fladderend strijkt een pikzwarte kraai neer op een tak van de kastanjeboom. De kraai kijkt naar hem. Onnoval weet het zeker. Hij huivert van de kille blik in de zwarte ogen. Nog vreemder is het dat naast de kraai een spierwitte kat op de tak springt. Zomaar. Zij kijkt ook naar binnen. Naar Onnoval. Er loopt een rilling over zijn rug. Hij knippert met zijn ogen. Het volgende moment zijn de kat en de kraai verdwenen...

> ACHTENZEVENTIG <

‘Oké, jongens en meisjes, opletten,’ zegt meester De Vriend. Hij staat voor de klas. Zitten kan hij niet, want op de stoel achter zijn tafel zit al iemand. Een grote, indrukwekkende man. Lang grijs haar, tot op zijn schouders, als een middeleeuwse tovenaar. Zwarte zonnebril, gekreukt wit pak. Hij zit doodstil en staart voor zich uit, alsof hij niet de klas ziet, maar diep verzonken is in geheimzinnige gedachten.

Meester De Vriend kijkt rond. De laatste kinderen komen binnen en gaan achter hun tafeltje zitten. Twee stoelen blijven leeg.

De meester haalt zijn schouders op.

‘Jammer voor Onnoval en Liselore. Misschien zijn ze ziek. Wij gaan beginnen, jongens en meisjes.’

Hij schraapt zijn keel. ‘Ik hoop dat jullie geen verkeerde dingen gegeten hebben, want het wordt griezelen deze ochtend. Zoals beloofd!’

‘Kicken,’ zegt een lange slungel. ‘Die hippie ziet er cool uit. Ben benieuwd wie het eerst moet kotsen.’

Zijn vrienden lachen hard.

De man met de zonnebril verroert zich nog steeds niet.

Meester De Vriend krijgt een rode blos op zijn wangen.

‘Ik zei “griezelen”, Gino. Niet “gruwelen”. Ik weet zeker dat meneer Van Paulo geen verhalen zal vertellen waarvan je maag zich omkeert. Of... eh?’

Hij kijkt de man met de zonnebril vragend aan.

Op dat moment wordt er zacht geklopt. De deur gaat open en een meisje stapt de klas binnen.

Ze gooit haar lange, blonde haar naar achteren en kijkt naar de meester.

‘Sorry, mees. Was me tas vergeten.’

Ze houdt haar tas hoog in de lucht. Wit zand valt uit de opening. De meester ziet het niet. Hij knikt alleen maar.

‘Goed, eh, ga gauw op je plaats zitten, Liselore. We zijn al begonnen. Ik was net meneer Van Paulo aan het voorstellen.’

Liselore schuift vlug achter haar tafeltje. Ook uit haar kleren sijpelt wit zand op de grond. Met haar voet veegt ze het vlug onder haar stoel. Anke, die naast haar zit, kijkt haar vragend aan.

Liselore lacht alleen maar.

‘Eh, griezelen, dus,’ vervolgt meester De Vriend. ‘Wij mogen trots zijn, jongens en meisjes. Hier zit namelijk de grootste griezel van ons land. Meneer Nol van Paulo. Jullie kennen hem van zijn boeken over de griezeltrein en van radio en tv. Applaus, jongens en meisjes...’

De kinderen beginnen te juichen, maar het volgende moment wordt er alweer geklopt.

Voorzichtig gaat de deur open. Onnoval kijkt om de hoek en

komt binnen. Uit de tas die over zijn schouder hangt, valt wit zand. Anna kijkt vol verbazing naar Liselore.

‘Hij?’ mompelt ze.

Liselore krijgt een blos op haar wangen en slaat haar ogen neer.

‘Sorry, meester, ik heb me verslapen,’ zegt Onnoval.

‘O, verslapen. Natuurlijk,’ zegt meester De Vriend. ‘Ik maakte me al zorgen. Ik dacht dat je door een trein overreden was. Door een griezeltrain, of door een bus. Wat een opluchting dat je er bent!’

De meester richt zich tot de schrijver achter de tafel.

‘Meneer Van Paulo, deze verlate bezoeker is Onnoval. Hij wil later ook schrijver worden. En wie weet, als hij zich niet te vaak verslaapt...’

‘Hmmm,’ zegt Nol van Paulo. Geamuseerd kijkt hij naar Onnoval. ‘Slapen is vaak juist heel goed voor schrijvers, meester. Schrijven tot diep in de nacht en dan lang uitslapen. In dromen ontstaan vaak de mooiste ideeën voor boeken. Dus deze jongen is op de goede weg.’

De schrijver lacht bulderend en knipoogt naar Onnoval.

‘By the way, meester: u moet een schrijver niet verwarren met zijn boeken. Ik ben geen griezel, maar een griezelboekenschrijver. Begrijpt u?’

Meester De Vriend knikt beduusd. Onnoval gaat vlug achter zijn tafeltje zitten. Uit zijn kleren sijpelt nog meer wit zand op de vloer.

‘Eh, meneer Van Paulo, het woord is aan u.’ De meester loopt vlug naar achteren en gaat in de hoek zitten.

Anke barst bijna van nieuwsgierigheid en kan zich niet meer inhouden. Ze buigt zich naar Liselore en fluistert: ‘Heb je nou verkering met Onnoval? Dat bleke joch? Vertel!’

Liselore lacht alleen maar.

Verbijsterd kijkt Anke haar aan. Dus het is waar.

‘Hoe kan dat... Ik bedoel... En Gino dan? Je was toch met hem?’

Liselore haalt haar schouders op. Scheve glimlach op haar gezicht.

Anke zakt achterover op haar stoeltje. Ze kijkt naar Gino. Daar komen problemen van, denkt ze. Grote problemen...

Zonder iets te zeggen staat Nol van Paulo op. Hij loopt naar het raam en sluit de gordijnen. Hij draait zich om naar de klas. Nauwelijks zichtbaar glimlacht hij. Vlug loopt hij terug naar zijn tafel, opent een koffer en haalt er een handvol kaarsen uit. Een vlam licht op in het duister. Het is nu doodstil in de klas. Een kaars brandt. Nol van Paulo geeft hem aan Sarita op de voorste rij.

‘Doorgeven.’ Meer kaarsen steekt hij aan en geeft hij door. De kaarsen gaan van hand tot hand tot alle leerlingen een brandende kaars vasthouden. Ook meester De Vriend krijgt er een. De verduisterde klas vol gezichten boven bibberende vlammetjes ziet er spookachtig uit.

Nol van Paulo knikt tevreden. Hij zet een olielamp neer op het bureau en steekt hem aan. Het licht weerspiegelt in zijn zwarte brillenglazen.

‘Het volgende verhaal gaat over twee mensen,’ zegt hij. ‘Een man en een vrouw. Ze wilden heel graag een kind adopteren. Maar om de een of andere reden lukte het steeds maar niet. Tot op een dag...’